

GLASUL DOMNULUI

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 152 (2017), Duminica a 2-a din Post
(a Sfântului Grigorie Palama)

Evanghelia: Marcu 2, 1-12*

In vrmea aceea Iisus a intrat iarăși în Capernaum și s'a auzit că este acasă. Își s'au adunat atât de mulți, încât nu mai era loc nici înaintea ușii; și le grăia lor Cuvântul. Își au venit la El aducându-l un slăbănoș pe care-l purtau patru înși. Își neputând ei să se apropie de El din pricina mulțimii, au desfăcut acoperișul casei unde era Iisus și, prin spărtură, au lăsat în jos patul pe care zacea slăbănoșul. Își văzând Iisus credința lor, i-a zis slăbănoșului: „Fiule, iertate fie păcatele tale!”

Și erau acolo unii dintre cărturari, care ședeau și cugetau în inimile lor: „Pentru ce vorbește acesta astfel? El blasfemiază. Cine poate să ierte păcatele, fără numai unul Dumnezeu?” Își îndată cunoscând Iisus cu Duhul Său că aşa cugetau ei în sinea lor, le-a zis: „De ce cugetați acestea în inimile voastre? Ce este mai lesne, a-i zice slăbănoșului: Iertate fie-ți păcatele!, sau a-i zice: Ridică-te, ia-ți patul și umblă! Dar ca să știți că putere are Fiul Omului să ierte păcatele pe pământ – i-a zis slăbănoșului –: ție-ți spun: Ridică-te, ia-ți patul și mergi la casa ta!” Și el de'ndată s'a ridicat și, luându-și patul, a ieșit afară de față cu toți, încât toți erau uimiți și-L slăveau pe Dumnezeu, zicând: „Asemenea lucruri niciodată n'am văzut”.

Prietenie și lumină

Pr. Constantin Necula

Şapte zile după prăznuirea vederii în icoană, Biserica a rânduit praznic luminii. Luminii celei necreate și luminii care umple și ea de bucurie toate.

Evanghelia Duminicii (Marcu, 2, 1-2) ne aduce, cu timpul și locul, în Capernaum, unde niște prieteni aleg o cale lipsită de orice fel de “subțirimi” omenești, pentru ca prietenul lor să nu fie lipsit de vindecare: sparg acoperișul. Vă amintiți când am vor-

*)Texte preluate din ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu

bit despre Zaheu că alege o cale cel puțin spectaculară pentru a intra în istoria măntuirii: se urcă în sicomor. Iată acum altul care, coborât pe funiile prieteniei dinaintea lui Hristos, aruncă o lumină cu totul nouă asupra firii umane. **Domnul se arată din nou impresionabil. La gesturi de o măreție smerită. La gesturi atât de firești, încât lumea a uitat să le mai facă. Un omenesc deslușit prin iertarea dumnezeiască a păcatelor.**

Afară din tabloul harului, ca de obicei, cârcotașii. Atotștiutorii. Adunarea celor care ascultau Cuvântul (cf. Marcu 2, 2). Și poate că se mirau de câte știe. Cei care, văzând dăruirea lui Hristos, asemeni fratelui fiului risipitor, nu-i gustă dumnezeiasca miere a iertării. Ci încearcă, “ucenici” nemernici, să judece Cuvântul în limita cuvintelor. Hristos, iarăși (ca și-n evanghelia cu Natanael, Ioan 1, 43-51), vede în inimă. Cutremurător. Și-n stuparea tuturor, dincolo de iertarea păcatelor – în fond, un gest care n-avea cum să se facă simțit simțurilor, ci numai inimii și sufletului paraliticului – oferă reașezarea în sănătate a celui bolnav. La porunca Creatorului – “Ție-ți spun: Ridică-te, ia-ți patul și mergi la casa ta!” (Marcu 2, 11) – omul cel restaurat prin iertare se supune, împlinind minunea. Iar dumnezeiescul Părinte Grigorie interpretează astfel momentul: “Slăbănoșul a auzit cuvântul “fiule” și a fost înfiat de către Tatăl cel Ceresc, și lipindu-se de Dumnezeu Cel fără de păcate, a devenit îndată și el lipsit de păcate, prin iertarea păcatelor; și ca să urmeze și primenirea trupului, el primește mai întâi sufletul mai înălțat decât păcatul, de la Cel ce cunoștea că, la început, sufletul său căzuse în capcanele păcatului și bolile trupului și moartea au urmat după dreapta judecată” (Sf. Grigorie Palama, Omilia la vindecarea slăbănoșului, 9).

Ei bine, această rupere a acoperișului, această smulgere dinspre zidire înspre Ziditor este cheia care unește prietenia cu lumina, al cărei teolog este Sfântul Grigorie Palama. Căci numai o astfel de spărtură în conștiință – asemenea celei din coperișul cel umil – face ca dinaintea lui Hristos, pe funiile smereniei, ale pocăinței, ale rugăciunii și ale postului, să se prezinte sufletul nostru paralizat de nelucrare și de neputințe. Căci, după învățatura Sfântului Teolog Grigorie al Tesalonicului, neputând a-L cunoaște pe Dumnezeu în ființa Sa, ci în manifestările Acesteia în afară – în chipul energiilor necreate – și noi trebuie să căutăm de-acum la curățirea inimii noastre, care să se facă spărtura din acoperirea cu patimi a sufletelor noastre, astfel încât – laolaltă cu ucenicii Sfântului – să putem vedea lumina cea necreată. În fața ușilor gândurilor noastre, Cuvântul, iar în trăirea noastră, Lumina Taborului, cea necreată și neruptă de lucrarea Dumnezeirii Trii Postatice.

O să grăiți: “Bine, și ce legătură este între vederea pe care Sfântul Grigorie o teologise și spărtura din care se-aduce omul dinaintea lui Dumnezeu?” Sau, mai bine: “De ce Biserica prăznuiește una, laolaltă cu cealaltă?” Pentru că iertarea ce izvorăște din Hristos numai izvorând din firea-l divină poate asuma toate păcatele noastre, izgonindu-ne din ele. Și dacă iertarea ce o dă paraliticului se-arată ascunsă vederii

noastre – ca și acelora care priveau cu ochii, dar nu vedea vreo schimbare – tot astfel lucrarea harului lui Dumnezeu se face la o vreme sădită (ca vindecare) de dragul ochilor și vederii noastre. **Orice gest ascuns al lui Dumnezeu are o manifestare în afară, de dragul măntuirii noastre...**

Grigorie – alăuta cea duhovnicească a Tesalonicului – este prietenul care, spărgând coperișul lui Varlaam din Calabria și a celor ca el (unii, până astăzi făuritori de false teologii), aşază lucrarea energiilor celor necreate ale dumnezeirii în plinătatea lor lucrătoare: **Sfinte Taine, icoane și toate celelalte prin care energia cea necreată ni se împărtășește spre îndumnezeire.**

Și iarăși zice Sfântul Grigorie Palama: “**Dacă acei oameni care au dat slavă cu cuvântul și, arătând că minunea era mai mare decât cele săvârșite în trecut**, au spus că nicicând nu mai văzuseră aşa ceva, atunci noi, care nu mai putem să spunem aceasta acum (căci am văzut multe alte minuni, chiar cu mult mai mari decât aceea, nu numai de la Hristos, ci și de la ucenicii și urmașii Săi, săvârșite doar prin chemarea numelui lui Hristos), **așadar noi, fraților, vom aduce slavă Lui prin fapte, având ca pildă pentru virtute și minunea aceasta, în chip duhovnicesc**. Deoarece fiecare om dintre cei legați de plăceri este slăbă nog, zăcând cu sufletul pe patul vieții de desfătare și cu trupul în părelnică odihnă. Dar atunci când este încredințat de îndemnurile evanghelice, pocăindu-se, își biruie păcatele sale și slăbă nogirea pricinuită de acestea sufletului său, fiind ridicat și adus la Domnul de către aceste patru puteri: cercetarea de sine, mărturisirea păcatelor săvârșite mai înainte, făgăduința pentru viitor de încetare a faptelor rele și rugăciunea către Dumnezeu. Dar nu se poate aprobia acesta de Dumnezeu, dacă nu se descoperă și nu se dezvelește acoperișul, aruncându-le la o parte olanele, chirpiciul și toate celelalte. Iar **acoperișul este în noi partea cugetă-toare a sufletului, ca una ce stă deasupra puterilor lucrătoare din lăuntrul nostru.**

Însăși cugetarea are multă țărână aşezată pe ea, prin legătura sa cu patimile și cu cele pământești. Dar când legătura aceasta este nimicită și aruncată la pământ de către cele patru puteri arătate, atunci putem ajunge la adevărata despovărsare, adică să fim smeriți cu adevărat și credincioși înaintea Domnului, cerând și căpătând de la El tămăduirea” (Omilia X, La vindecarea slă-bă ногului, 12). Căci **aşa după cum iertarea vindecă pe paralitic, reașezându-l în normalitate, tot astfel harul cel necreat, care vindecă toate ale noastre, ne apropie – prin lumina Taborului, una cu a Învierii – de ceea ce dintâi am fost chemați să fim: chip și asemănare, prin îndumnezeire.** La vreme de post, pomenirea iertării și vindecării pe care Hristos o dăruiește paraliticului, ne duce cu gândul la Sfânta Taină a Spovedaniei, aceea care – teologia palamită a scos-o la iveau, cu precădere – ne împărtășește de harul iertării. N-am a fi altundeva decât pe Tabor. Chiar răniți și furați de vrăjmașul luminii, care este diavolul.

Prietenia lui Grigorie, Sfântul rugăciunii inimii și al vederii lui Dumnezeu, ne obligă la a practica virtuțile în nădejdea clipei celei pline de har a vederii – fie și numai o clipă din clipă – luminii celei necreate. Pentru ca mai apoi – reîntorși în lume, nefăcând ale lumii – să purcedem mai departe la lucrul cel bun, râvna pentru îndumnezeire.

Cântarea Triodului îndeamnă: “**Celor care umblă întru întunericul păcatelor, ai răsărit lumină, Hristoase, în vremea postului. Arată-ne nouă și ziua cea vestită a patimii Ta-le, ca să strigăm Tie: Scoală-Te, Dumnezeule, miluiește-ne!**” (Stihira Triodului, glas 6).

Vitamine duhovnicești

În post contează foarte mult să vă iertați unul pe altul...

În post contează foarte mult să vă iertați unul pe altul. **Postul n-are nici o valoare când ai necaz pe cineva și nu te poți împăca cu el. Poți să mori de foame, nu are nici un rost postul tău, până când nu te împaci cu celălalt. Dar nu aşa, o împăcare de po-litețe, ci iertare din inimă.** Nu aşa, că “da, eu n-am nimic cu nimeni”. Asta nu e iertare. Să vă iertați unul pe altul din toată inima, numai atunci postul va fi cu adevărat de folos. **Unii nu-și vorbesc cu anii, dar postesc fiecare post. Vai de postul lor...** Asemenea persoane trec pe deasupra gurii iadului, duc cu ei un fel de zbucium cumplit și dincolo îi aşteaptă acest foc cumplit al conștiinței vinovate.

Sursa: *Părintele Sofian duhovnicul, bătrânul cel frumos*, Ed. Bizantină, București 2012

Depresia este rugina sufletului

Depresia este rugina sufletului. Un lucru care rămâne multă vreme nefolosit, ruginește, se strică. Depresia este în directă legătură cu activitatea. **Pe de altă parte, inflația cărților și a discuțiilor despre depresie legitimează această stare: oferta creează cererea.** Depresia este sentimentul profund de neîmplinire și inutilitate survenit pe fondul poveștilor de succes care sunt servite unei populații incapabile să accedă spre succes în forma propusă. Să nu uităm însă că succesul nu este condiționat de grandoarea scopului, ci este o stare de suflet: **Mark Zuckerberg nu este mai de succes decât un țăran căruia i-a fătat vaca un vițel frumos, pur și simplu scopurile lor au fost diferite.**

Învățați-vă să vă puneti scopuri conforme cu viața și posibilitățile voastre și bucura - și-vă de tot ce vă înconjoară și atunci rugina nu va putea cuprinde sufletele voastre, veți uita pentru totdeauna de depresii.

Sursa: Pr. Savatie Baștovoi, *altarulcredintei.md*